

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.03.2003, sp. zn. 20 Cdo 785/2002, ECLI:CZ:NS:2003:20.CDO.785.2002.1

Číslo: 33/2004

Právní věta: Povinnost předložit stejnopis rozhodnutí opatřený potvrzením o jeho vykonatelnosti (§ 261 odst. 2 věta první o. s. ř.) lze splnit i předložením jeho opisu (kopie), na němž je vyznačena ověřovací doložka podle § 73 odst. 2 zákona č. 358/1992 Sb. nebo § 3 odst. 2 zákona č. 41/1993 Sb.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.03.2003

Spisová značka: 20 Cdo 785/2002

Číslo rozhodnutí: 33

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Výkon rozhodnutí

Předpisy: § 261 odst. 2 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 3 odst. 2 předpisu č. 41/1993Sb.

§ 73 odst. 2 předpisu č. 358/1992Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d rozhodnutím ze dne 12. 2. 2002 potvrdil usnesení ze dne 6. 6. 2001, kterým O k r e s n í s o u d Plzeň – sever zamítl návrh na nařízení výkonu rozhodnutí (směnečného platebního rozkazu Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 1999) k vydobytí pohledávky ve výši 11 000 Kč s 6% úroky od 21. 12. 1996 do zaplacení a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. K návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí je oprávněný povinen ve smyslu ustanovení § 261 odst. 2, věty první, zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve znění pozdějších předpisů, připojit stejnopis podkladového rozhodnutí, tedy originálu nebo úředně ověřeného opisu, opatřený potvrzením o jeho vykonatelnosti; protože oprávněná – přes výzvu soudu – předložila pouze „neověřenou fotokopii směnečného platebního rozkazu s ofocenou doložkou právní moci a vykonatelnosti,“ nevyhověla podle odvolacího soudu požadavku zákona a její návrh nemůže být úspěšný.

Rozhodnutí odvolacího soudu napadla oprávněná (v době jeho podání zastoupena advokátem) včasným dovoláním, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a které zdůvodnila nesprávným právním posouzením věci (§ 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.). Nesouhlasí totiž s názorem, podle něhož je třeba soudu předkládanou fotokopii rozhodnutí, jehož výkon navrhla, úředně ověřit.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) nejdříve posuzoval, zda je dovolání přípustné.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Je-li napadeným rozhodnutím usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení, kterým soud prvního stupně rozhodl o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí, je dovolání ve smyslu § 238a odst. 1 písm. c), odst. 2 o. s. ř. přípustné za podmínek vymezených v § 237 odst. 1 písm. b) nebo c) o. s. ř. Protože ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. použitelné není (usnesením ze dne 6. 6. 2001 rozhodl soud prvního stupně ve věci samé sice podruhé, ovšem stejně jako dřívějším usnesením ze dne 29. 8. 2000, zrušeným Krajským soudem v Plzni ze dne 15. 3. 2001), lze o přípustnosti dovolání uvažovat jen z pohledu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., na něž dovolatelka výslovně odkazuje.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 238a odst. 1, 2 o. s. ř. je dovolání proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení, kterým soud prvního stupně rozhodl o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí, přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. O takový případ jde zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu nebyla dosud vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (srov. § 237 odst. 3 ve spojení s § 238a odst. 2 o. s. ř.).

Vzhledem k obsahu dovolání a při vázanosti uplatněným dovolacím důvodem podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je možné zásadní právní význam napadeného usnesení spojit s otázkou, zda povinnost uloženou ustanovením § 261 odst. 2, větou první, o. s. ř. oprávněný splní, předloží-li soudu výkonu rozhodnutí „neověřenou“ fotokopii stejnopisu podkladového rozhodnutí, opatřenou potvrzením o vykonatelnosti.

Protože jde o otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla posuzována, je dovolání ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 238a odst. 1 písm. c), odst. 2 o. s. ř. přípustné.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu sice správně určenou nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 261 odst. 2, věty první a druhé, o. s. ř. je třeba k návrhu na výkon rozhodnutí připojit stejnopis rozhodnutí, opatřený potvrzením o jeho vykonatelnosti. Potvrzením o vykonatelnosti opatří rozhodnutí soud, který o věci rozhodoval jako soud prvního stupně. Protože v projednávaném případě soud, u něhož byl návrh podán, není soudem, který exekuční titul vydal, je použití třetí věty uvedeného ustanovení vyloučeno (totéž platí i o § 261 odst. 3 o. s. ř.).

V souzené věci oprávněná na výzvu k doložení stejnopisu („tzn. originálu nebo úředně ověřeného opisu“) podkladového rozhodnutí s potvrzením o jeho vykonatelnosti předložila fotokopii stejnopisu směnečného platebního rozkazu Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 1999, včetně potvrzení, že co do jistiny je vykonatelné dne 10. 8. 1999.

V případech, kdy je třeba k návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí připojit exekuční titul, musí oprávněný předložit stejnopis podkladového rozhodnutí s potvrzením (tzv. doložkou) vykonatelnosti, kterou na něm vyznačil soud, který o věci rozhodoval jako soud prvního stupně (srov. § 24 odst. 2

vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění pozdějších předpisů). Tvzení, že má proti povinnému vykonatelný exekuční titul, může oprávněný prokázat také předložením jeho opisu (kopie), na němž je vyznačena tzv. ověřovací doložka s náležitostmi zakotvenými v ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, nebo v ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 41/1993 Sb., o ověřování shody opisů nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu okresními a obecními úřady a o vydávání potvrzení orgány obcí a okresními úřady, ve znění pozdějších předpisů. Teprve „úřední“ ověření shody opisu (kopie) s listinou, tj. stejnopisem písemného vyhotovení podkladového rozhodnutí (tzv. vidimace), činí opis (kopii) způsobilým založit splnění povinnosti stanovené v § 261 odst. 2, větě první, o. s. ř., připojí-li ho oprávněný místo stejnopisu titulu.

Odvolací soud, který z výše uvedeného vycházel, věc posoudil správně (opačný názor prezentovaný v dovolání neobstojí). Jelikož vady uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a, b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolatelka nenamítala a ze spisu nevyplývají (§ 242 odst. 3, věta druhá, o. s. ř.), Nejvyšší soud – bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) – dovolání jako nedůvodné zamítl (§ 243b odst. 2, část věty před středníkem, odst. 6 o. s. ř.).